

NR 1
2021
Tema: Offer

O

FADERVÅR.
LA DIN VILJE SKJE.

 NORGES
UNGE
KATOLIKKER

INNHALDSFORTEGNELSE

7

OFFER

“Vi unge får skryt for å ofre så mye. Joda, det er hyggelig, men noen ord erstatter vel egentlig ikke det vi har mistet”.

24

ROSENKRANS OG GLEDENS MYSTERIUM

“Hadde det vært opp til Maria, hadde hun tatt Jesus sin plass under korsveien på langfredag”.

28

HELSEARBEIDERE I PANDEMIENS TID

"Det er offerglede i å ofre noe sammen, spesielt for noe som er større enn en selv, for fellesskapet, for at alle skal komme seg igjennom dette".

04	NUKS LEDER	34	ABRAHAMS OFFER
18	OFFERGLEDE	38	NUK GLORIA HARSTAD
20	Q-INTERVJU MED P. FRANKLYN FERNANDO	42	Q-INTERVJU MED MAY HELÉN
32	DIGITAL PÅSKE	46	DEN HELLIGE MAXIMILIAN KOLBE
		50	Q-LTUR

Q – KATOLSK UNGDOM er et blad skrevet av og for unge katolikker i Norge, utgitt av NUK. Bladets målsetting er å virke som et forum for bevisstgjøring i katolsk tro. Det skal gis et klart bilde av Kirken og dens lære, og fordype seg i emner som opptar ungdom i dag. Q skal gjenspeile NUKs aktivitet, bidra til å styrke de unges tilhørighet til den katolske Kirke, og være en hjelp til å knytte de flernasjonale grupper sammen. Bladet er rettet mot katolsk ungdom i alderen 13 – 18 år.

REDAKSJONEN:

Katherine Esquivel
Stephen R.Trotter
P.Andreas Rupprecht
Esbjørn Solberg
Aleksandra Sramkowska (layout)

ADRESSE:

Akersveien 16a
0177 Oslo
Epost: q@nuk.no
Konto: 3000 16 91399

UTGIVER:

Norges Unge Katolikker
Akersveien 16a
0177 Oslo
Telefon: 23 21 95 40
Epost: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Trykk: Møklegaards trykkeri AS

ANSVAR: Redaksjonen setter pris på leserbrev og artikler. Meninger fremsatt i disse står for forfatterens eget regning. Oppgi alltid navn og adresse, og send gjerne med bilde. Ønsker du å være anonym på trykk, godtas som regel dette.

NUK: Norges Unge Katolikker er en sammenslutning av katolske barne- og ungdomslag som har sitt utspring i de katolske menighetene i Norge. Organisasjonen er partipolitisk uavhengig. NUK skal være for alle katolikker i Norge, og bygger på grunnpilarene TRO, FELLESSKAP og HANDLING.

Kjære ungdommer,

Det er mye jeg vil si til dere for å oppmuntre dere, engasjere dere, trøste dere og rose dere. Dere har ofret mye dette året, og hvem er vel bedre til å skildre det enn dere selv?

Jeg er så heldig at jeg har fått jobbe med ungdom døgnet rundt det siste året. Som lærer på St.Sunniva skole har jeg en fantastisk elevgruppe jeg jobber med. Jeg spurte noen av dem om en liten tjeneste da jeg bestemte meg for å bidra i denne utgaven av Q. De har skrevet om hva de har ofret i år, og reflektert over hva det betyr for dem. Jeg håper at det vil være godt for dere å lese noe dere kan relatere dere til og kjenne på at dere ikke er alene om dette.

Det er viktig for meg å fremheve deres historier, meninger og opplevelser. Derfor vil min hilsen være noe kortere for å gi plass til dere. Ta det gjerne som et lite offer fra meg - selv om jeg kun ser på det som en ære. Jeg heier på dere og ber for dere!

Katherine Esquivel

NUKs leder

HOVEDSTYRET

I NORGES UNGE KATOLIKKER

INNKALLER MED DETTE TIL

LANDSMØTE 2021

PÅ MARIAHOLM

FRA 3. TIL 5. SEPTEMBER.

LANDSMØTET ER NUKS HØYESTE ORGAN
OG ARRANGERES ÅRLIG. VIKTIGE SAKER
PÅ LANDSMØTET ER BL.A. VALG AV NUKS LEDER
OG HOVEDSTYRE, GJENNOMGANG AV REGNSKAPET
FOR 2020 OG BUDSJETTET FOR 2022,
OG NUKS ARBEIDSPROGRAM FOR PERIODEN 2021/2022.
FRIST FOR PÅMELDING ER 20. AUGUST.

Q - KATOLSK UNGDOM

NORGES
UNGE
KATOLIKKER

BLI MED I Q-REDAKSJON!

*Er du glad i å skrive?
Drømmer du om å bli journalist en dag?
Eller kunne du tenkt deg
å bli redaktør av et blad i framtida?*

DA ER DET PÅ TIDE Å KONTAKTE OSS I NUK!
VI HOLDER PÅ Å ETABLERE EN NY, SELVSTENDIG
OG KREATIV Q-REDAKSJON! DU KAN HJELPE OSS
Å LAGE ET MODERNE OG AKTUELT BLAD FOR
VÅRE FLINKE UNGDOMMER I NUK!

VI TILBYR:

- ✓ PERSONLIG UTVIKLING OG GOD ERARING INNEN REDAKSJONSARBEID
- ✓ FANTASTISKE FOLK DU FÅR JOBBE SAMMEN MED
- ✓ MASSE STØTTE AV ERFARNE KOLLEGER.

Q
KATOLSK BLAD
TIL UNGDOM
MELLOM 13 OG 18 ÅR

Ikke vær redd!
Vi trenger akkurat deg!
Send e-posten til nuk@nuk.no

2021

OFFER

ALLE TEKSTENE ER SENDT INN AV ELEVER FRA 10 TRINN PÅ ST. SUNNIVA SKOLE.

Nathanya

Jeg var akkurat fylt 14 når jeg hørte om Corona-viruset for første gang, nå er det en stund siden jeg fylte 15. Noe av det beste jeg vet om er å reise og møte nye mennesker. Jeg elsker for eksempel å dra på leir og delta på ting i kirken. Det er så mange nye mennesker å bli kjent med. Dette er noe av det jeg er mest trist over å ha mistet det siste året. NUK arrangerer konfirmantleir, påskeleir, sommerleir, ledertrening, adventsaksjonshelg og mer. Jeg har mistet mye av dette. Jeg har hørt fra mange at konfirmasjonsleiren er den beste leiren man kan gå på. Min ble avlyst. Ledertrening ble også avlyst. Adventsaksjonshelgen ble avlyst. Påskeleiren som jeg trodde ville dekke for at jeg ikke fikk dra på konfirmantleir ble også avlyst. Sommerleiren ble forkortet og

hadde mindre deltakere. På vei hjem fra leiren fikk jeg ikke engang sitte på samme buss som en av de nye vennene jeg hadde fått på leiren fordi vi var i forskjellige grupper.

Sommerferien 2020 besto av bading på steinbruvannet, rett ved der jeg bor. Ingen utenlandsreise. Jeg skulle blant annet til Nederland i en uke på turne med blokkfløytegruppen min, men det ble så klart avlyst. Roma-turen med klassen som vi hadde samlet nesten en halv million kr til var også blitt avlyst. Det gikk fint da for jeg trodde jeg skulle få gjøre alt dette i år i stedet. Men alt blir fortsatt avlyst. Skoleballet har blitt utsatt, men mest sannsynlig avlyst. Og ungdomsskoleårene på St. Sunniva er ikke det samme for mitt kull. Gøteborg-turen med

Bilde: Averie Woodard, unspah.com

skolekoret ble avlyst, både den i fjor og i år.

Konfirmasjonen min ble utsatt med nesten 4 måneder og jeg syntes den var litt trist. Jeg ble ikke konfirmert av Biskopen. Jeg ble konfirmert av en prest. Og salven som ble smurt i pannen min ble smurt med en bomullsdott. Ikke prestens finger. Jeg hadde en fest. Med 10 gjester i min egen leilighet. For det var ikke vits i å leie lokale fordi de nye tiltakene sa at ikke flere enn 10 personer kunne samles. Jeg følte at dagen ikke var fylt ut. Jeg følte også at sakramentet ikke var gyldig, jeg visste at det var det, men det følte ikke slikt ut. For alt var blitt gjort så annerledes. Alt er helt annerledes. Men denne “annerledes” har blitt den nye “normal”.

I år hadde familien min tenkt å ta en biltur til Portugal siden vi ikke skal fly, men det blir det heller ikke noe av. Listen på alt jeg har mistet er lang. Men hvis jeg skal si det på en enkel måte, har 1 år av ungdomstiden min blitt “avlyst”. Ikke utsatt, men avlyst for jeg kan ikke ta tilbake alt jeg mistet i 2020. Det er borte. Og jeg mister nok en del av 2021 også. Jeg er bare

ungdom en gang, og spør du meg kom Coronaviruset på det verste tidspunktet som mulig i mitt liv. Jeg ville heller opplevd dette på barneskolen eller som voksen, men det måtte komme i tenårene mine.

Vi unge får skryt for å ofre så mye. Joda, det er hyggelig, men noen ord erstatter vel egentlig ikke det vi har mistet. Jeg har likevel fått noe godt ut av pandemien. Jeg er mer takknemlig. For mens jeg sitter her og klager på at jeg ikke har fått alle reisene og turene mine, så finnes det ungdommer på min alder som ikke engang får sjansen. Ungdommer som ikke engang vet at et liv som mitt finnes. Ungdommer som ikke har det de trenger for å holde seg friske fra viruset. Jeg bruker munnbind som om det er gratis og om jeg blir alvorlig syk drar jeg bare til legen. Det er ikke alle som har denne muligheten, faktisk er det veldig få. Jeg skjønnte ikke hvor mye jeg hadde før jeg mistet det, og med alt jeg har mistet har jeg fortsatt mye mer enn mange andre. Jeg forstår så mye mer nå. Kanskje Corona-viruset ikke bare er dårlig, men gjør noe godt for oss.

Bilde: United nations covid 19 response, unsplash.com

Lidia

Denne tiden har vært annerledes. Jeg stod ute med familien noen minutter før 2019 var over. Jeg håpet på et nytt å bedre år. Et år som ville gi meg alt jeg ønsket. Et år der jeg ville oppleve fantastiske ting. 2019 var ikke det beste året for meg. Jeg hadde derfor mange forventinger. Vi vet alle hvordan det endte. Det gikk ikke som jeg hadde drømt om. Jeg måtte ofre mye. Jeg fikk ikke være med venner eller oppleve nye ting. Omtrent et halvt år senere slo det meg. Jeg hadde oppnådd noen av målene mine som jeg lagde i 2020. Jeg startet til å med å trene, som er det siste jeg hadde gjort. Jeg så hvordan andre opplevde dette viruset rundt om i verden. Folk døde, folk mistet jobbene sine og folk mistet bekjente. Og her satt jeg og klagde på at jeg ikke fikk oppleve ting (som er helt lov), MEN jeg hadde ikke mistet noen eller blitt syk selv.

Jeg personlig mener at alt skjer for en grunn, om det enten er positivt eller negativt. Jeg tror at verden er full av utakknemlige folk. Jeg var ikke takknemlig for 2019, noe jeg synes jeg burde ha vært. Kanskje viruset som rammet oss var for å lære oss å være mer takknemlig? Jeg lærte hvert fall at jeg ikke skal ta en eneste dag for gitt. Jeg skal være takknemlig for de små tingene. Jeg våkner om morgen og spiser frokost, jeg har tilgang til skole og jeg har et skap fylt med klær. Jeg føler verden straffer oss hver gang vi er utakknemlige. Jeg klagde på 2019, og i 2020 kom det et virus. Vi klagde på viruset, og det kom et nytt corona-virus. Vi bør være takknemlig på at vi ikke har noe annet forferdelig som skjer i Norge, som f.eks. krig. La oss alle være takknemlige for hva vi har uten å sammenligne med andre land som har f.eks. håndtert corona-krisen bedre.

Anonym

2019 var virkelig ikke året for meg. Det skjedde mye med familien min og jeg slet ganske mye selv. Jeg holdt hode høyt og tenkte at 2020 skulle bli mye bedre, men om jeg hadde visst hvordan fremtiden hadde vært, hadde jeg satset på 2022.

Denne pandemien vet jeg har påvirket mange mennesker og spesielt ungdommen. Jeg selv har ofret så mye for at korona skal bli borte, men det tar sin tid.

Jeg ofret skolegangen min, fotballen, venner, til og med familie. Jeg ofret hele 1,5 år av livet mitt for at andre mennesker skal overleve. Og jeg tenker det er greit å ofre mye for at folk ikke dør, men det er veldig vanskelig. Vi ungdommer har jo fått masse skryt av regjeringen og spesielt gjennom den talen Bent Høie holdt for hele Norge.

Bilde: Sharon Mccutcheon, unsplash.com

Vi kunne jo selvfølgelig ha vært smartere og ikke åpna grenser igjen, og løsnet på reglene så mye inniblant, men folk strever under pandemien. Når ungdommen ofrer så mye føler jeg at vi forventer mye tilbake, men jeg tror at det kan være en dypere mening bak koronaviruset.

Jeg føler at det kan være Gud som prøver å vise oss at vi tar alt og alle for gitt, at vi ikke er takknemlig nok for alt vi har. At han prøver å gi oss lærepenge eller prøver å redde oss, men hvem vet. Man sier jo at alt skjer for en grunn, så Gud lagde sikkert dette viruset for å samle alle jordas mennesker sammen. Få oss til å samarbeide og se hverandre, og takle denne harde tiden.

Det er ikke bare ungdommen som har ofret mye, alle har det. Folk har bidratt ved å ta vaksinen for å passe på at den er trygg, eller bli smittet for å sjekke hvordan det

påvirker en person. Jeg selv har vel hovedsakelig ofret fotballen, og du tenker sikkert «det er bare fotball», men fotball for meg er mye mer. Det er fellesskap, glede og et sted der jeg føler meg fri. Det er et avbrekk fra hverdagen og noe som gjør mitt liv bedre. Jeg har ofret venner, jeg har funnet ut av hvem mine ekte venner er og hvem jeg ikke vil ha i livet mitt lengre. Jeg ofret også bursdagene mine de to siste åra, fordi begge gangene jeg har hatt bursdag har det vært helt lockdown over hele landet. Så har ikke fått feire det med familie eller venner.

Mye har skjedd i 2020 og 2021 men vi får håpe på at alt vi har ofra hjelper oss med å få den vanlige hverdagen tilbake i framtiden.

Ingrid

Det siste året har vi unge ofret mye. Vi har ofret ting som vi ser på som dagligdagse, som fritidsaktiviteter og det å kunne være med venner. Mange tenker nok også at vi har ofret ungdomstiden. Vi har ofret et av årene vi kan leve livet og kose oss, uten forpliktelser.

Vi har fått masse skryt på pressekonferansene, og det er jo hyggelig det, men vi har jo egentlig ikke noe valg når det kommer til å ofre i denne perioden. Vi må jo.

Vi ofrer alt det her for en grunn. Andre mennesker. Vi unge ofrer sosiale sammenkomster og en stor del av livet vårt for at andre mennesker, spesielt de som er litt eldre enn oss, kan få oppleve mer. Vi ofrer for at småbarnsfamilier kan få møte besteforeldrene sine. Vi ofrer for at besteforeldre kan få møte barnebarna sine.

Men vi ofrer også for oss selv. Vi ofrer for at vi kan få en normal fremtid. For at vi kan få barn som kan leve livet, og ha den ungdomstiden vi mistet litt av.

Så alt dette er ikke forgjeves, alt vi har gjort blir nok aldri glemt. Og kanskje dette forandrer noe i fremtiden?

Det er vanskelig, urettferdig og ikke lett, men vi er bare nødt til å bite tennene sammen og holde ut. Og plis ikke "ta en Erna"... takk!

Bilde: United nations covid 19 response, unsplash.com

Anonym

Yes! Tenkte jeg. Yes! Tenkte vi ungdommen når vi for første gang hørte at skolene skulle stenges i 2020. Vi tenkte det skulle bli deilig å være hjemme å ha skole. Men alt nytt er jo spennende, og nå er det ikke gøy lenger. Vi har hatt corona i over ett år nå, et helt år hvor livene våre har blitt helt annerledes. Det har vært utrolig slitsomt, både fysisk og psykisk. Måtte bære alle bøkene våre fra skolen, hjem, til skolen og tilbake hjem, fordi regjeringen stadig endrer tiltakene. Og når vi har hjemmeskole, føles det ut som én lang dag som aldri tar slutt.

Vi har mistet muligheten til å sosialisere, mistet muligheten til god undervisning, mistet muligheten til å møte familiemedlemmer og mistet muligheten til å gå på kino, noe jeg virkelig savner.

Vi snakker stadig om hvem og hvor mye folk ofrer, spesielt ungdommen. Ja, vi ofrer mye, vi alle har ofret mye i den siste tiden. Men de ekte "ofrene" er de som har mistet livene sine til det dødelige viruset. Ellers hadde vi ikke vært nødt til å gå gjennom dette.

Chrisander

Dette året har vært tøft for mange av oss ungdommer og vi har ofret mye. I løpet av dette året har vi mistet mye av tiden vår med venner. Det er kanskje det viktigste. Det å være sammen med venner er viktig, også i skolesammenheng. Vi, elever i 10.klasse, har også mistet turene våre på grunn av Corona-reglene. En av de store reisene vi gjør i 10. klasse på St. Sunniva skole, er en klassetur til Roma. Alle gledet seg veldig til det, men så kom Corona. Vi har derfor ikke fått denne turen som en siste avslutning på 10 års skolegang.

Vi har mistet all tiden vi skulle ha sammen, og har nå blitt innesperret hjemme lenket foran en skjerm. Vi føler vi gjør mye for å være med på dugnaden med å forhindre smitte. Det går utover vårt liv, en dyrebar ungdomstid. Da blir det veldig provoserende at folk høyere oppe i systemet ikke følger de samme reglene og lar oss ungdommer ofre

vår tid. Mange tenker nok at vi er glade for å slippe skolen, men det er ikke bare skolen og fagene vi savner. Vi savner mest å se og være sammen med folk vi er glade i. Det at man er innestengt og egentlig ikke skal se folk, blir tøft over tid. Det har vært en vane for oss i snart 10 år å se folk hver

Bilde: Tammy Gann, unsplash.com

morgen som ikke er i familien vår. Det er dette som er det største offeret for meg. Vennene mine, tiden vår sammen og minnene vi skaper. Det er tross alt dette som gjør oss til mennesker. Vi er ikke laget for å sitte foran en skjerm og ha kontakt gjennom digitale

medier. Jeg tror også at vi i denne tiden har mistet mye læring. Det er ikke lett å sitte hjemme og ha ansvaret for undervisningen selv. Det jeg eventuelt skulle få tilbake fra denne tiden, er at jeg nå er mer selvstendig. Det er en god følelse, som jeg tar med meg videre i livet.

Bilde: United nations covid 19 response, unsplash.com

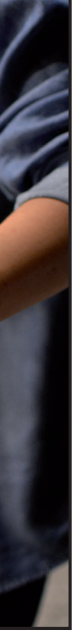
Q-TEMA
AV STEPHEN R. TROTTER

OFFERGLEDE

“Offer” er ofte assosiert med å gjøre eller gi opp noe til fordel for andre på bekostning av seg selv - det beste eksempelet er Jesus som ofret sitt liv for vår frelse - men hvorfor gjør man det? Hvorfor skal man akseptere tap, motgang, eller gi opp tid, krefter, opplevelser til fordel for en annen?

Iett ord: nestekjærlighet. Vi er kalt til å elske vår neste, derfor bør vi være villige til å ofre noe for vår neste. “[Elsk] Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand og av all din kraft. Det andre er dette: Du skal elske din neste som deg selv” (Mark, 12, 30-31).

Problemet med enkle svar er at de aldri er så enkle når man står i det. I etterpåklokskapens ånd, eller fra utenforstående, er det kanskje en enkel løsning, men ansikt til ansikt med valget om å ofre noe er det sjeldent et enkelt valg. Noen vil kanskje si det er ukristelig å stille spørsmålet: Hva får jeg igjen for det?

Hva om svaret på det spørsmålet er “en bedre verden”? Et offer er mer enn en enkel byttehandel - det er å gi uten å vite hva man får i gjengjeld. Offervilje er en innstilling hvor vi sier til Gud: Gjør meg til ditt redskap i å bygge en bedre verden.

Å ofre betyr ikke bare å begrense oss ved å gi noe fra oss - det betyr også å akseptere at man har noe å gi som andre har behov for. Det er, med andre ord, aldri forgjeves. Ikke at det fjerner byrden ved å ofre noe. Det sanne offeret er ikke hvor mange timer du stod ute i kulda på torget for å selge vafler for Adventsaksjonen - offeret er at du sa “jeg er klar til å følge Kristus og vil skape en bedre verden” og brukte hele ditt vesen for å gjøre det.

Det er naturlig å møte offer med frykt for hva det vil koste deg, men husk også kjærligheten som ligger i det.

Bilde: privat, p. Frankyn Fernando

Q-INTERVJU MED P. FRANKLYN FERNANDO

NORGES NYESTE PREST

Hvor kommer du fra?

Jeg kommer fra Colombo, Sri Lanka. Colombo ligger sør på Sri Lanka og er også hovedstaden. Jeg har to søstre og en bror. Eldstebroren i alle asiatiske familier blir hele tiden minnet på at han må være ansvarlig, og jeg var ingen unntagelse. Mine foreldre var opptatt av at vi kunne ta vare på oss selv. Barndommen var preget av en typisk urban livsstil, og i min familie la vi vekt på å lykkes akademisk og å danne et godt karaktergrunnlag. Samtidig ble jeg oppdratt i en sterk katolsk tro.

ønsket jeg å bli prest, derfor tjente jeg som ministrant og ble medlem av Legion of Mary i mitt sogn.

Hver gang jeg deltok i messefeiringen ba jeg om at Gud skulle skjenke meg prestekallet i gave. Legion of Mary var et storartet redskap for å vekke kallsflammen i meg. Da jeg var 16 år, uttrykte jeg mitt ønske om å bli prest. Sognepresten hjalp meg deretter til å begynne ved seminaret, og han har også hjulpet meg til å bevare kallet.

Hvorfor ble du prest? Har du alltid tenkt å være prest?

Min mor tok meg med til kirken hver eneste dag. Mitt barndomshjem ligger bare noen få meter unna sognekirken, og barnehagen lå også rett ved siden av. Sognekirken ble på en måte som et annet hjem for oss. Det var umulig å tenke seg et liv uten Kirken. Allerede som barn

Hvilken utdanning har du? Hvor mange år tok det? Hvilke språk snakker du? På hvilket språk ber du?

På Sri Lanka har vi et annet utdanningssystem enn Norge. Vi følger nesten den britiske utdanningsplan som kalles GCE (O/L) og GCE (A/L). Etter O/L gikk jeg inn i «Lille seminaret» for å studere til A/L. Etter bestått eksamen kan

man begynne å studere på universitet. På Sri Lanka studerer vi filosofi og teologi på presteseminaret, som anses som universitet. Det er tilknyttet til Pontificia Università Urbaniana i Roma. Der studerte jeg filosofi fra 2007 – 2009 og teologi fra 2011 – 2015. I 2018 kom jeg til Norge og studerte master i Religion, Society and Global Issues ved Menighetsfakultet. Jeg kan engelsk, norsk, tamilsk og singalesisk. Jeg ber mest på engelsk og tamilsk personlig. Men nå ber jeg også på norsk.

Hva liker du best ved Norge?

Kirken i Norge er mangfoldig: 107 prester fra 22 land feirer messe her, de troende kommer fra over 180 land, og 75 prosent av de registrerte katolikkene er født i utlandet. Selv om antallet katolikker i Norge ikke er så stort sammenlignet med andre deler av Europa, er deres vitalitet og deltagelse i Kirkens aktiviteter usedvanlig stor. Vi feirer flere søndagsmesser i mange menigheter, og har mange aktiviteter for barn og ungdom.

Alle er velkomne til Kirken i Norge – og de kommer. Jeg føler meg mest katolsk i Norge, og Norge hjelper meg til å føle hva det betyr å være katolsk.

Ordet katolsk betyr jo bokstavelig talt universell (fra gresk katholikos,

grunnbetydning 'alminnelig, allmenn, altomfattende, universell', naob.no) – og vi kan i sannhet si at Den katolske kirke i Norge er katolsk, fordi den inkluderer alle. Den troende kan komme fra Asia, Afrika eller Latin-Amerika, men idet han kommer inn i kirken for å feire messe, da er han medlem av Kirkens store og universelle fellesskap.

Du ble presteviet under pandemien. Hvordan har dette spesielle første året som prest vært?

Jeg ble presteviet under pandemien og det var ikke bare jeg, det var flere ordinasjoner som holdt sted over hele verden under pandemien. Det er mye å gjøre i menigheten selv om kirken er stengt. Prester feirer ikke bare messer, og det er alltid mye annet å gjøre, f.eks. å gi kommunion til de syke, besøke dem, skriftemål, dåp, begravelse og forberede preken.

Dagsprogrammet kan variere, og det er alltid noe å gjøre. Før koronatiden kunne vi ha flere dåp sammen, men nå kan vi ikke ha flere dåp på samme tidspunkt. Så vi må finne tid for hver eneste dåp.

Det er også veldig trist at folk ikke kan delta i messer pga. koronareglene.

bilder: katolsk.no

Har du en hobby? Hva gjør du i fritiden?

Jeg er glad i bøker. Jeg leser krim. Jeg fant ut at Norge har flere forfattere som skriver krim. Jeg pleier å lese klassisk engelsk krim av Agatha Christie og P. D. James. Jeg leser også moderne forfattere som Stephen King og John Grisham. Men jeg leser også bøker som hjelper meg å vokse i nærforhold til Jesus. Jeg er lest mest bøker skrevet av Henri Nouwen og Fulton J. Sheen. Jeg takker min far som oppmuntret meg til å lese mye. Da jeg var barn, pleide han hver dag å kjøpe en bok for meg, så jeg kunne lese. Han lever ikke lenger blant oss nå. Men han er med Gud og ber for meg hos Gud.

Hvilken bønn eller bibeltekst er viktig for deg?

Jeg er glad i rosenkransen og jeg ber til den hl. Antonius av Padua. Jeg ber alltid om hans forbønn, og når jeg har noen vansker, tror jeg han ber for meg. Det finnes flere bibeltekster som er viktig for meg. Blant alle tekstene synes jeg Paulusbrevene er inspirerende for meg personlig. Følgende tekst snakker veldig sterkt om Kristi kjærlighet. På det tror jeg 100%: «For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som kommer, eller noen makt, verken det som er i det høye eller i det dype, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.» (Rom 8, 38–39)

ROSENKRANS

OG GLEDENS MYSTERIER

Du har sikkert hørt mange grunner til hvorfor du burde be rosenkransen. Kanskje du enda ikke har forstått det, synes det er vanskelig, tungt, kjedelig, og føler at du ikke ber i det hele tatt - men kun er opptatt av hvilken Hill Deg Maria du er på? Måten å be rosenkransen er ikke å være en papegøye, men å se på Jesus med Maria. Det betyr at bønnenes ord er ikke det vi skal tenke på, men heller hendelsene i Jesu liv og deres betydning for Maria og oss.

For å hjelpe deg med dette finner du her en veiledning, og vi har skrevet ned noen tanker om gledens mysterier. Om du vil kan du lese bibelversene som skildrer begivenhetene vi skal tenke på.

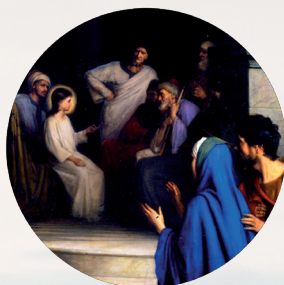

1. BUDSKAPET TIL MARIA [Lukas 1, 26-38]

Maria er forskrekket og forvirret. Hennes liv forandrer seg om hun blir med på Guds plan. Men fordi hun stoler på Gud får hun oppleve hvor mye godt Gud har i vente for henne.

TRO
HÅP
KJÆRLIGHET

5. JESUS BLIR GJENFUNNET I TEMPELET [Lukas 2, 41-52]

Maria og Josef forstår ikke hvorfor Jesus gjør det han gjør og det gjør dem vondt der og da, men til slutt får de Jesus tilbake.

2. MARIA BESØKER ELISABET [Lukas 1, 39-56]

En av de første effektene av at Maria er gravid med Jesus er at hun drar til sin tante, Elisabet, for å hjelpe henne, altså nestekjærlighet. Elisabet blir glad når hun møter Jesus gjennom Maria.

3. JESU FØDSEL [Lukas 2, 1-21]

Maria føder i en skitten stall blant dyr, men hun vet at det er Guds sønn som blir født. Hun opplever altså at Gud er med oss i all vår fattigdom og nød.

4. JESUS BLIR PRESENTERT I TEMPELET [Lukas 2, 22-40]

Simeon priser Gud og Jesus, men Maria og Josef - de to helligste menneskene i historien etter Jesus - undrer seg over det som blir sagt. Selv de skjønner ikke hvor stor en gave Gud har gitt verden.

Den Apostoliske Trosbekjennelse

-bes på starten av rosenkransen

Jeg tror på Gud Fader,
den allmektige,
himmelens og jordens skaper.

Jeg tror på Jesus Kristus,
Guds enbårne sønn, vår Herre,
som ble unnfanget
ved den Hellige Ånd,
født av Jomfru Maria,
pint under Pontius Pilatus,
korsfestet, død og begravet,
før ned til dødsriket,
sto opp dra de døde tredje dag,
før opp til himmelen,
sitter ved Guds,
den allmektige Faders høyre hånd,
og skal derfra komme igjen
for å dømme levende og døde.

Jeg tror på Den Hellige Ånd,
den hellige katolske kirke,
de helliges samfunn,
syndenes forlatelse,
legemets oppstandelse
og det evige liv.

Amen.

Fader Vår

- bes på starten av hvert ledd

Fader vår, du som er i himmelen!
Helliget worde ditt navn.
Komme ditt rike.
Skje din vilje,
som i himmelen, så og på jorden.
Gi oss i dag vårt daglige brød.
Og forlat oss vår skyld,

som vi òg forlater våre skyldnere.
Og led oss ikke inn i fristelse,
men fri oss fra det onde.
For riket er ditt
og makten og æren i evighet.

Amen.

Hill deg, Maria

-bes enten 3 eller 10 ganger i hvert ledd

Hill deg, Maria, full av nåde,
Herren er med deg,
velsignet er du blant kvinner,
og velsignet er ditt livs frukt, Jesus.
Hellige Maria, Guds mor,
be for oss syndere, nå og i vår dødstime.

Amen.

Ære være Faderen

- bes på slutten av hvert ledd

Ære være Faderen, Sønnen
og Den Hellige Ånd
Som det var i opphavet, nå og alltid,
og i all evighet.

Amen.

Avslutningsbønn

Gud, din enbårne Sønn har ved sin død og oppstandelse gitt oss det evige livs lønn. I det vi fordyper oss i de hellige mysterier i den salige Jomfru Marias rosenkrans, ber vi deg: Gi oss nåde til å etterligne det de lærer oss og nå frem til det de lover. Ved Ham, Kristus, vår Herre.

Amen.

HAR DU TENKT OVER DETTE?

Hadde det vært opp til Maria, hadde hun tatt Jesus sin plass under korsveien på langfredag. Men av hennes forbønn får Jesus hjelp av Simon av Kyrene og Veronika. Har du noen gang tenkt over

det? John Henry Newman kontemplerte over dette og skrev: "Søte mor, gjør det samme for oss. Be for oss hele tiden, hellige Guds mor, be for oss uansett hva som er vårt kors når vi går videre på veien [...] og send en av dine trofaste tjenere for å hjelpe oss".

TIPS #1

Tenn et lys

TIPS #2

Be rosenkransen for noen andre. Du kan også be for fem ulike personer (ett ledd til hver person).

TIPS #3

Ha et bilde/ikon av Maria og/eller Jesus framme.

TIPS #4

Syng din favoritt lovsang når du er ferdig med å be rosenkransen!

TIPS #5

Be sammen med noen andre. Dere kan veksle mellom bønnene.

Obs! Husk å starte og avslutte rosenkransen med korsets tegn +

ALEXANDER KOPPERUD OG CORNELIA RAMSE

- HELSEARBEIDERE I PANDEMIENS TID

Hvis du har vært på leir har du kanskje møtt Cornelia eller Alexander , mest sannsynlig som førstehjelpsansvarlige. Vi skal bli bedre kjent med dem og hvordan de har hatt det det siste året som helsearbeidere – en tid hvor Cornelia, Alexander og deres kollegaer har hatt en kritisk rolle i samfunnet.

Alexander og Cornelia introduserer hverandre og forteller hva som gjør den andre til en god helsearbeider.

Dette er Alexander! Han er 25 år fra Kolbotn. Han har vært aktiv i ungdomslaget SHUL (St. Hallvard ungdomslag i Oslo), har også vært i Hovedstyret i NUK og i Leirutvalget. Nå jobber han som lege på et vaksinasjonssenter. Alexander er en god lege fordi han lytter og er oppriktig interessert i andre mennesker. Han har også har utrolig mye kunnskap om alle mulige sykdommer og problemer, og vil ikke bare finne diagnoser og problemet, men også hvordan dette påvirker livet til den som oppsøker hjelp.

Dette er Cornelia! Hun er 26 år gammel fra Sandnes. I NUK har hun tidligere vært aktiv i diverse ungdomslag i St.Svithun menighet i Stavanger og i Hovedstyret for NUK. Nå bor hun i Oslo og jobber som sykepleier på nevrologisk avdeling på Ullevål sykehus. Det å være sykepleier kan innebære å gjøre veldig mange oppgaver på veldig kort tid. Cornelia tar seg tid til å gjøre de viktigste oppgavene på en god måte. Hun er også god på å se hva den enkelte pasienten har behov for og hva kollegaer har behov for, slik at hun kan komme med forslag eller hjelp uoppfordret. Slik blir arbeidshverdagen for alle litt bedre. Cornelia gjør det lille ekstra, og det er det som gjør henne til en god sykepleier.

Bilde: privat, Cornelia og Alexander

Bilde: United nations covid 19 response, unsplash.com

Alexander starter å beskrive sine opplevelser under pandemien slik mange av oss kan relatere seg til; at hverdagen har blitt preget på ulike måter under ulike faser av pandemien. Videre forteller han og Cornelia hvordan de har opplevd det som helsearbeidere.

Da det hele begynte for ett år siden, så var det veldig mye usikkerhet. Det var nyhets saker, spesielt fra Italia, hvor det var mye press på helsevesenet og man var veldig redd for at den samme situasjonen skulle oppstå i Norge. Da var presset på helsearbeidere, både fysisk

og psykisk, ganske stort for man følte på en plikt til å gjøre mer enn det man kanskje egentlig evnet. Det er også en ekstra påkjenning at vi må bruke en del smittervern utstyr på jobb. Det kan være krevende og slitsomt i tillegg til at man får ikke like god pasientkontakt.

 Det er også noe med at det kommer nye prosedyrer for hvordan utstyret skal brukes hele veien, og så skal man fremstå som trygg for pasienter som ikke kan se ansiktet ditt, selv om man ikke vet hva som kommer neste uke, eller hvilke nye tiltak man har på jobb.

Det verste er hvordan det har påvirket fritiden og det sosiale. Alle bekymringene rundt meg om jeg tar med meg smitte fra jobb, eller omvendt, at jeg tar med meg smitte inn på jobb, til pasienter som har dårlig immunforsvar.

 Det at man på jobb møter rundt 100 nye personer hver dag - da føler man seg eksponert. Vi er ikke så redd for oss selv, men frykten for å smitte andre - det er en stor påkjenning.

Videre forteller de at, på lik linje med alle andre, har ofret drømmer, fremtidsplaner, reiser, kirken, hobbyer og sosial kontakt med venner og familie, men samtidig følt et spesielt ansvar og ekstra påkjenninger.

 Jeg tenker også at vi lever strengere enn de fleste, fordi vi er veldig opptatt av å følge regler og råd. Vi har derfor ofret muligheten til å treffe venner når det egentlig hadde vært lurt for den mentale helsen vår, og muligheten til å sørge for å ha det så godt som mulig.

Til slutt forteller Alexander og Cornelia hva de tenker om offerglede.

 Det er mer glede i å gi enn å ta imot. Det er visdomsord som jeg har tenkt mer på det siste året, og at man kan være takknemlige for at man har muligheten til å gi noe. Det er spesielt for oss i helsevesenet. Vi har vært hele veien sikre på at vi har noe å gi av den kunnskapen og omsorgen vi har. Det har vært en glede.

 Det er offerglede i å ofre noe sammen, spesielt for noe som er større enn en selv, for fellesskapet, for at alle skal komme seg igjennom dette.

DIGITAL PÅSKE

For andre år på rad måtte NUK avlyse påskeleirene sine, et stort offer for lederteamene, deltakerne, og hele NUK, men NUK gjorde mer enn å gi opp: vi gjorde noe nytt.

I stedenfor masse liv og kaos i Akersveien 16 i dagene før Palmesøndag, var det stille og rolig. I stedenfor tre lederteam var det kun et par ledere. I stedenfor det normale leirutstyret pakket de ned kamera, mikrofoner, kabler, lys, og PC'er. På Mariaholm ryddes stoler og bord ut av rom - de skal nå være studio. Kapellet på Mariaholm har nok aldri sett slik ut før. Spørsmålet stilles: kan man ha leir uten deltakere?

Leir, det fysiske fellesskapet man bygger sammen, kan ikke erstattes av et digitalt sendeprogram. Det ble likevel enukehvorenlitengjengviste hva NUK står for: Tro, Fellesskap og Handling. På leir gir lederteam alt, ansikt til ansikt med deltakere. Denne Stille Uke var ikke et unntak: et lederteam som ga alt, men nå for alle, ikke bare de som deltar på leir. Temaekter hvor ledere står frem med sine vitnesbyrd ble produsert, aktiviteter som skulle

livestreames ble jobbet med helt frem til sendingen startet (og fikset fortløpende). Aktivitetsgrupper ble erstattet av endeløs redigering for noen og diskusjonsgrupper på Zoom for andre. Lederteamet jobbet fra morgen til kveld, men istedenfor å jage deltakere i seng jaktet man etter stedet på Mariaholm med best dekning for å laste opp videoer. Vår største utfordring var aldri evne og vilje,

det var internettet på Mariaholm. Vi måtte kanskje ofre vår kjente og vante måte å gjennomføre leir på, men til gjengjeld har vi funnet ut av en ting: NUK har mer ressurser, kompetanse og vilje enn vi tidligere hadde trodd. Det var vondt å avlyse påskeleirene, men litt voks smerter kan man tåle. Nå kjenner vi våre egne styrker bedre, og vi kommer sterkere tilbake neste gang vi samles på leir.

ABRAHAMS OFFER

Da jeg var ungdom, pleide jeg å være lektor i høymessen i minmenighet. Enannengutt fra min klasse gjorde det samme i lørdagskveldsmessen. (I fromessen var det imidlertid skolens rektor!)

I de store feiringene deltok vi begge to og leste i veksel. Som i de fleste menigheter ble det i påskevigilien bare lest tre av de syv lesninger fra Det gamle testamente, men vi kunne overtale sognepresten at vi i hvert fall ville lese fem av dem. (Hvis du aldri har deltatt i påskevigilien, bør du kanskje ta deg litt tid og kan se på den på NUK sin facebook-side.)

En av de to lesningene, som da kom i tillegg er den som står i 22. kapitel i 1. Mosebok (eller boken Genesis = «opphav», som den kalles på de fleste språk). Fortellingen bærer tittelen «Abrahams offer». Den er spennende å lese, men for mange synes det skremmende.

Det som går forut denne historien er at Abraham er utvalgt til å være

far for et helt folk. Men Abraham og hans kone er gamle og har ikke barn. Men (som også engelen Gabriel sier til Maria) for Gud er ingenting umulig, og han får en sønn.

Nå vil Gud sette ham på prøve – og jeg tror det er viktig for å forstå fortellingen. Abraham skal ofre sin sønn! For Abraham er det en stor konflikt: Å være lydige mot Gud og ofre sin sønn, som Gud har velsignet ham med, og som sikrer slekten hans fortsetter, eller ikke å adlyde Gud og miste Guds velsignelse.

Abraham gjør forberedelsene og tar sønnen med på reisen til offerstedet. Dette må ha vært en tung reise, men Abraham kommer frem og viser dermed at han stoler på Gud til det siste. Og så åpenbarer Gud seg for ham og gir ham å kjenne at han ikke skal utføre det fordi nå vet Gud om hans tro. Abraham ofrer istedenfor en vær som han får øye på. Men Abrahams virkelige offer var at han var villig til å gi tilbake til Gud det kjæreste han hadde, den sønnen som han hadde fått av Gud.

Rembrandt, *Abrahams offer* 1836. Kilde: www.pinakothek.de

Kanskje står denne fortellingen fortsatt som noe fremmed, og det er også fordi vårt samfunn kjenner ikke til offertanken. Men når vi ser litt nærmere på vårt liv, så finnes det iblant noe som vi må ofre, også noe som vi har kjær. Det kan være noe av vår kostbar tid, vi må gi til andre; det kan være noe av vår stolthet vi må gi opp. Ikke minst har pandemien krevd mange ofre av oss: vår frihet til å møtes, til å reise, til å gjøre hva vi vil, har blitt veldig innskrenket. Men vi innser at det er nødvendig både for vår eget og de andres vel.

Det blir også senere i livet nødvendig å ta et valg. Ved å velge skolegang eller studium velger vi bort noe annet. Hver gang vi står foran et valg, må vi ofre noe annet. Vi velger det vi liker, men det andre kunne ha vært like spennende. Noen gang må vi også innse at vi ikke når det vi ønsker, og vi må gi avkall på denne veien. Men uten å ta et valg og å ofre det andre alternativet kommer vi ikke framover.

Og når vi velger oss en partner for å dele vårt liv – eller når vi vil vie vårt liv til tjenesten i Kirken – så gir vi avkall på andre muligheter: Vi ofrer det – ikke for vår egen – men for partnerens – eller Kirkens – skyld.

Historien om Abrahams offer gjør oss å tenke på våre egne ofre. Men det er mye mer å oppdage i denne historien. (Selv en erfaren prest som har hørt det mange ganger, vil stadig oppdage noe nytt.) Når historien leses i selve natten, da vi feirer at Jesus er oppstanden fra graven, finner vi noen likhetstrekk mellom de to historiene. Også Jesus, Guds sønn, blir ofret. Men også denne historien ender ikke med døden, men med et nytt håp for fremtiden. Som Abraham fikk oppleve at Guds løfte om en fremtid for hans slekt gikk i oppfyllelse, så har våre liv ved Jesu død og oppstandelse fått en ny fremtid. Alt det som nå er dødt, ufullkomment, begrenset, innskrenket, vil en gang fullendes i evig herlighet.

NORGES
UNGE
KATOLIKKER

Sommerleirer 2021

BARNELEIR OSLO/ØST(20.-25.JUNI)
FOR BARN FRA ØSTLANDET
ALDER: 8-11 ÅR
STED: MARIAHOLM, SPYDEBERG

BARNELEIR MIDT(21.-26. JUNI)
FOR BARN FRA MIDT
ALDER: 8-11 ÅR
STED: TRIANGELHEIMEN MERÅKER

DISTRIKTSLEIR FOR NORD (5.-9.JULI)
FOR BARN OG UNGDOM FRA NORD NORGE
ALDER: 8-18 ÅR
STED: FØLG OSS PÅ NUK.NO

VESTLANDSLEIR (25.JUNI-2.JULI)
FOR BARN FRA VESTLANDET
ALDER: 8-14 ÅR
STED: FREDTUN, KARMØY

JUNIORLEIR (26.JUNI-3.JULI)
FOR UNGDOM FRA HELE NORGE
ALDER: 12 -14 ÅR
STED: MARIAHOLM, SPYDEBERG

BARNELEIR SØR (27.JUNI-2.JULI)
FOR BARN FRA SØRLANDET
ALDER 8-11 ÅR
STED: STELLA MARIS, MANDAL

UNGDOMSLEIR (4.-11.JULI)
FOR UNGDOM FRA HELE NORGE
ALDER: 15-18 ÅR
STED: MARIAHOLM, SPYDEBERG

UNGDOMSLEIR FOR KONFIRMANTER
(12.-19.JULI)
ALDER: 15-18 ÅR
STED: MARIAHOLM, SPYDEBERG

PÅMELDING OG INFORMASJON PÅ [NUK.NO/AKTIVITETER](https://www.nuk.no/aktiviteter)

VI TAR FORBEHOLD OM KORONASITUASJONEN,
MEN ALLE LEIRENE SKAL GJENNOMFØRES ETTER GJELDENDE SMITTEVERTILTAK.

NUK GLORIA HARSTAD

CLARA MARIA SANDER

Hei! Jeg er videregående elev og medlem av St. Sunniva menighet i Harstad. Barnekatekeseveteran, selvlært ministrant og nå leder for det nyopprettede lokallaget NUK Gloria.

Ta gjerne kontakt med oss i Harstad !

E-post: nukgloria@gmail.com

Instagram: [nuk_gloria](https://www.instagram.com/nuk_gloria)

Vi i St. Sunniva katekeselag har aldri hatt et spesielt forhold til NUK, annet enn Arken og den årlige støtten selvfølgelig. Første direkte kontakt med NUK ble derfor et fra vår side mer eller mindre spontant

møte med generalsekretær Stephen Trotter på ferie i Nord-Norge. Det ble et veldig koselig og opplysende møte - og startskudd for en ny æra «På lag med NUK».

Vi har lenge hatt et katekeselag som også har hatt aldersinndelinger for barn før, forberedende til og etter første kommunion. Det samme oppsettet brukes for ungdom før og forberedende til konfirmasjon. Dessverre så vi lenge at vi mistet aktive unge etter konfirmasjonen. Det ble en ond sirkel hvor unge forsvant fra barnekatekesen fordi det var et for dårlig tilbud, og hvor det var vanskelig å starte opp et tilbud fordi det ikke var noen aktive ungdommer. Det var dette som senere ble hovedmotivasjonen for opprettelsen av lokallaget vårt. Vi ønsket å holde på fantastiske ressurser for fellesskapet og gi et tilbud for både moro og fordykning i troen.

Etter min egen konfirmasjon fungerte jeg som hjelpekateket og «joker» for ulike oppgaver i katekesen. Etterhvert tok vår fantastiske kateket Ruth Michelsen initiativ for å starte en minigruppe med de resterende 2-3 ungdommene. Det ble diskusjoner, drøftinger og andre mindre aktiviteter som skjedde parallelt til den vanlige katekesen. Det ble oppfattet som både spennende og utfordrende av alle, så der hadde vi plutselig grunnlaget for noe mer.

Trotter fikk høre om drømmen om en mer aktiv ungdomsgruppe og inviterte meg på ledertreningshelgen på Mariaholm. Det var en fantastisk og inspirerende helg - igjen stor takk til alle leirledere og deltakere.

Deretter var det fullfart mot opprettelsen av et eget lokallag.

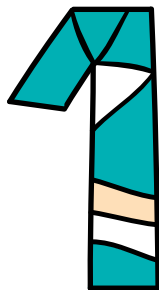
Ved siden av stridige PCer og været har de største utfordringene med å opprette et lokallag vært avstandene og å nå ut og motivere alle. Vi er en liten menighet, fordelt på 9 kommuner og 2 fylker. Dette medfører 2 til 3 timer reising for enkelte medlemmer for å komme til Harstad. Det gjør det vanskelig å møtes regelmessig og dermed utvikle en fast kjerne og å motivere til å delta. Det er utfordringer som alltid vil være der, men som vi blant annet unngår ved å legge aktiviteter på søndagene og lørdagene med katekese hvor allerede flere deltar.

Med korona er det selvfølgelig ekstra vanskelig å planlegge noe og få til aktiviteter spesielt som et ferskt lokallag. Gloria har derfor benyttet anledningen til å bygge profilen vår, søke om støttemidler, kontakte alle aktuelle medlemmer om innspill

til ønskede aktiviteter og startet planleggingen, slik at vi kan sette i gang så snart vi kan. I tillegg er vi midt i byggingen av nytt menighetshus, så møtemulighetene i lokalene er uansett begrenset. Ettersom jeg fortsatt helt grønnbak ørene når det gjelder organiseringen og styringen av et lokallag, er det mye nytt og

mye vi bare må prøve ut. Vi kan stolt berette om våre første suksessfullt gjennomførte aktiviteter, slik som en leirhelg med tema «fellesskap». Det var et bra oppstartstema både etter koronapausen og for vårt nye lille fellesskap. Vi er et lite lokallag, ferskt fra frysedisken, med store drømmer og spent på framtiden kan man si.

5 TIPS TIL DEG SOM VURDERER Å OPPRETTE ET LOKALLAG

**FÅ OVERSIKT OVER
MULIGHETER
OG ILDSJELER
I OMRÅDET OG
LAG DEG EN STA-
BIL KJERNE AV
STØTTESPILLERE.**

Jeg har i stor grad stått for all påmelding, søking og organisering, og det har vært nokså tøft. Jeg er derfor utrolig takknemlig for all hjelpen jeg har fått både fra NUK, venner, presten og lederne i katekeselaget. Det hadde ikke vært noe lokallag uten sterke pådrivere.

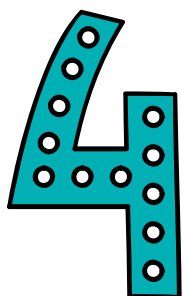
**IKKE VÆR REDD
FOR Å SPØRRE OM
HJELP.**

Ingen forventer at du klarer alt på egenhånd. Ikke bare avlaster det deg som leder og lar ting gå fortere, men det kan også aktiverende og inkluderende andre som har utrolige evner, men ikke vet hvordan de skal bidra eller som er redde for å stå alene med et stort prosjekt.

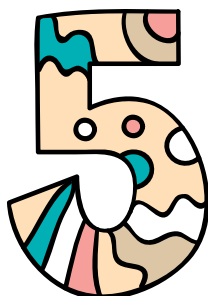
**DELTA PÅ SAM-
LINGER OG AKTI-
VITETER HVOR
DU MØTER ANDRE
UNGE KATOLIK-
KER.**

Det gir både motivasjon og inspirasjon til aktiviteter i lokallaget. Det kan tillegg øke motivasjonen og engasjementet, man møter tross alt også lite respons og engasjement eller annen motstand under opprettelsen av et lokallag. Da kan det være en ekte «boost» å delta på andres aktiviteter og bare få ha det gøy!

**IKKE FORTVIL
VED FØRSTE HIN-
DRING!**

Litt avhengig av tilbudet rundt vil man møte på ulike utfordringer... Mye kan læres av andres erfaringer, det er alltid mulig å kontakte NUK, egne løsninger vil dukke opp etter hvert. Ta en ting ad gangen og ta det med ro... vi reiser ikke et lokallag på tre dager.

KJØR PÅ!

Jeg er kanskje det aller beste eksemplet på at det er fullt mulig å starte et lokallag, selv om man egentlig ikke har noen aning om hva det er man driver med. Så lenge man har en motivasjon, et ønske, så er det alltid mulig å få til noe. Så for deg som leser dette og egentlig synes at det er mangel på aktiviteter og muligheter i ditt miljø, men som tviler på om det ikke blir for mye styr - KJØR PÅ! Bare prøv!

Q-INTERVJU MED MAY HELÉN

FRA ST. GUDMUND, JESSHEIM

bilder: privat, May Helén

Hva har du gjort i NUK? Var det noe som er uforglemmelig?

Jeg har gjort utrolig mye forskjellig i NUK, helt siden jeg var med på barneleir for første gang som syvåring. Jeg har vært med som deltaker utrolig mange arrangementer, og som leder på noen leirer de siste årene, og det er like gøy hver gang.

Det kuleste jeg har vært med på er WYD (Verdensungdomsdagene) i Polen 2016 og Panama 2019, da det involverte mennesker fra overalt i verden, som var en utrolig opplevelse hver gang.

Hva studerer du? Hvorfor har du valgt faget?

For øyeblikket studerer jeg psykologi ved Universidad Europea de Madrid i Madrid, Spania og er på mitt andre år her. Grunnen til at jeg valgte å studere psykologi, er fordi det har vært et område som har interessert meg siden jeg var 12-13 år gammel, og jeg følte det var et område jeg ville jobbe med i fremtiden.

Hvorfor valgte du å studere i utlandet? Hvorfor Madrid?

Den første årsaken til at jeg valgte å studere i utlandet, var fordi jeg syntes studiet universitetet tilbød virket utrolig spennende, og fordi jeg ønsket å bo i et litt varmere område enn (kalde) Norge. Den andre årsaken var fordi jeg tidligere har blitt anbefalt å i hvert fall ta ett utvekslingsår i utlandet, siden det alltid vil være en opplevelse. Derfor bestemte jeg meg for å ta to fluer i en smekk og ta hele utdanningsløpet i utlandet siden det virket spennende.

Grunnen til at jeg valgte Madrid som studie-sted, var hovedsakelig fordi jeg hadde venner som allerede studerte ved samme universitet, slik at jeg ville hatt noen kjente fjes rundt meg i et helt nytt land.

Hva er det mest interessante med utenlandsstudium? Hva er vanskelig?

Det jeg føler er det mest interessante med et utenlandsstudium er hvordan du lærer en helt ny kultur og folk samtidig som du utdanner deg innenfor det området du ønsker. Samtidig er det så mange forskjellige mennesker fra overalt i verden som studerer akkurat det samme som deg, og plutselig har du venner fra alle verdens kanter. Det å være i utlandet mens du studerer er en helt annen opplevelse siden du lærer så mye om andre steder i verden, med en førstehåndserfaring.

Det som er det vanskeligste etter min erfaring er hvordan å forholde seg til det helt nye språket og den helt nye kulturen, siden det er så forskjellig fra Norge som jeg er vant til. Heldigvis blir det lettere over tid, siden du blir vant til den nye hverdagen din.

Er det mange studenter fra Norge? Er det mange fra andre land?

Overraskende nok er det utrolig mange studenter fra Norge som studerer her. En stor del av dem som studerer psykologi og tannlege er fra Norge eller Norden. Ellers er det utrolig mange internasjonale studenter her, med bakgrunn fra nærmest alle land. Det er mange fra Sør-Amerika, Frankrike og Italia som er studenter her, men også fra resten av Europa og som sagt, overalt i verden.

Hva gjør du i fritiden?

Etter at korona brøt ut, har fritidsaktiviteter blitt vanskeligere, men det er fortsatt mulig å opprettholde noen aktiviteter. På universitetet mitt er det en mulighet å tjene opp 6 ECTS (European Credits, europeisk standard for studiepoeng) via å delta i ulike universitetsklubber eller aktiviteter som holdes med jevne mellomrom. Dette er en fin måte å ha en fritidsaktivitet å holde på med og samtidig tjene opp studiepoeng som trengs til graden din!

Tidligere var jeg medlem i en Musikal/Te-

atergruppe, og har også spilt rugby i regi av universitetet, men for øyeblikket er det veldig mange restriksjoner når det kommer til universitetssporter.

Ellers på fritiden liker jeg å tilbringe tid sammen med vennene mine så godt det lar seg gjøre med tanke på restriksjoner, eller å holde meg aktiv med å lese bøker (jeg har faktisk begynt å lese Harry Potter på spansk for å være mer produktiv med å lære språket!), trene eller tilbringe tid sammen med romkameratene mine her hvor jeg bor.

Har du sett noe av byen? Eller ellers i Spania? Hva liker du best?

Universitet mitt ligger utenfor Madrid sentrum, i nærheten av en liten by som heter El Bosque som ligger i en kommune som heter Villaviciosa de Odón, som er utrolig fine steder med mye natur og dyreliv rundt omkring. Men, turen går ofte inn til sentrum i helgene siden det er der de fleste museer og butikker utenom dagligvare butikker holder til.

Så langt har jeg bare sett Madrid, og har ikke sett andre steder i Spania enda, men har utrolig lyst til å se hva resten av landet har å tilby!

Hva er koronasituasjonen i Madrid? Hvordan påvirker det studiet ditt? Hvordan påvirker det hverdagen din?

For øyeblikket er koronasituasjonen relativt under kontroll i Madrid, men i begynnelsen var det veldig ille, da Madrid er en region med rundt 6.5 millioner mennesker og i et relativt lite areal i forhold. Da viruset først brøt ut så

gikk landet i full lockdown, noe som gjorde at de fleste studenter (inkludert meg selv) reiste hjem da vi ikke kunne ha undervisning ansikt til ansikt. Universitetet var raskt oppe med å gjøre om mye av studiet til å kunne fungere med online-undervisning, men det var vanskelig å opprettholde lik kvalitet som ved ansikt til ansikt, da mye av psykologistudiet i Madrid er veldig praktisk.

Vi fikk likevel til å fortsette undervisningen og til og med ta eksamen online, så vi slapp å miste eksamener for å kunne fortsette med studiene. Mesteparten av undervisningen fortsatte med å være online etter sommeren, men på grunn av reiserestriksjoner ble det også vanskelig å reise tilbake for å fortsette med undervisning ansikt til ansikt, men etter hvert gikk det!

For øyeblikket er det relativt normalt på universitetene, men undervisning ansikt til ansikt hver dag (med få unntak) og relativ normalitet med studiene. Etter krav fra regjeringen må man alltid bruke munnbind hvis man er på universitetet, med unntak av hvis man spiser mat sittende ved et bord, og det er begrenset hvor mange mennesker man kan være i et klasserom. Det er også nødvendig å bruke munnbind i offentlige rom og ved bruk av offentlig transport overalt. I tillegg til bruk av munnbind er det også innført portforbud fra kl. 23.00 – 06.00 for å forhindre unødvendig bevegelse i døgnet. På restauranter er det også kun mulig å sitte sammen i grupper på 4 personer innendørs og 6 personer utendørs (med visse unntak), men dette har vært relativt lett for folk å forholde seg til.

bilder: privat, Universidad Europea de Madrid i Madrid

Kan du messesvarene på spansk? Finns det en kirke i nærheten?

Jeg kan dessverre ikke alle messesvarene på spansk utenat enda, men det er på bedringens vei. Siden Spania er et katolsk land er det veldig mange katolske kirker overalt, og det er rundt 3 kirker som er i nærheten av der jeg bor, men på grunn av korona har jeg ikke hatt muligheten til å dra dit så mye.

Hvilken tips vil du gi til dem som skal ta studievalg?

Til deg som ønsker å studere i fremtiden, vil jeg si at man kanskje ikke finner ut av hva man vil med en gang, og at man har lov til å ombestemme seg. Likevel gir det utrolig

mange fordeler å studere noe. Det krever at man er villig til å jobbe for å få til å studere, men det å studere bringer også med seg muligheter og nye mennesker som til tider kan endre livet ditt. Til deg som ønsker å studere i fremtiden, vil jeg si at det å studere i utlandet gir deg mange fordeler, siden du får oppleve et nytt land og en ny kultur og knytte bånd over landegrensene. Basert på hvor du studerer kan det også hende at du lærer et helt nytt språk i tillegg, noe som kanskje er vanskelig, men noe som også vil gi deg fordeler i fremtiden i arbeidslivet, da flerspråklighet er noe som kan være brukbart innen flere områder. Om du så eventuelt velger å kun ta et semester, et år eller hele studietiden i utlandet, vil jeg si at det er en uforglemmelig opplevelse uansett.

DEN HELLIGE MAXIMILIAN KOLBE

Den Hellige Maximilian Kolbe ble født som Raymond Kolbe i en liten landsby utenfor Lodz i Polen. Han er mest kjent som fransiskanermunk og som martyren som gav opp sitt liv for en fremmed i Auschwitz under andre verdenskrig. Han viser oss, selv i umenneskelige forhold, hvordan menneskeligheten og godheten vi er gitt gjennom Kristus vinner frem. Selv om vi til vanlig ikke finner oss i lignende situasjoner, kan Maximilians eksempel vise oss hva det betyr å stå opp for det man tror på.

Raymond vokste opp i en søskenflokk sammen med to andre brødre og sine foreldre, Julius og Maria. Tidlig la foreldrene merke til at han var en smart gutt med en dyp religiøs lengsel. Som 12-åring hadde han en visjon av Jomfru Maria mens han sov. Han beskrev sin visjon senere i livet: «Hun kom til meg bærende på to kroner, en hvit og en rød. Hun spurte meg om jeg var villig til å ta imot en av disse kronene. Den hvite symboliserte at jeg skulle holde ut i renhet og hellighet, og den røde at jeg

skulle bli martyr. Jeg svarte at jeg var villig til å ta imot begge.»

Bare ett år senere, altså som 13-åring, gikk Raymond sammen med sin eldre bror inn i fransiskanerordenen. Som fransiskanermunk følger man Frans av Assisis eksempel, og lever et liv i enkelhet, med omsorg for andre. Der ble han godt tatt imot. Han ble noen år senere godtatt inn i ordenen og gitt navnet «Maximilian», som betyr «den største». Ordenen sendte ham etter hvert til Roma, hvor han som 21-åring fikk en doktorgrad i filosofi, snart og en doktorgrad i teologi. I Roma ble han også aktiv i en gruppe kalt «Militia Immaculata» (Jomfru Marias hær) som jobbet og ba for Kirkens fiender og deres omvendelse.

Da han etter hvert kom hjem igjen til Polen, var han med å grunnlegge et fransiskanerkloster til. I dette klosteret startet han opp en presse, og begynte utgivelse av en avis der. Han dro igjen utenlands, og grunnla to fransiskanerklostre i Japan og India, før

han igjen dro tilbake til Polen. Kolbe hadde blitt syk, og så for seg å ta det rolig i Polen før han igjen kunne fortsette arbeidet sitt. Slik ble det ikke.

Høsten 1939, da Andre verdenskrig brøt ut, endte plutselig Maximilian opp på frontlinjen. Selv med svekket helse bidro han med å sette opp et

felthospital for å helbrede de som hadde blitt skadet under invasjonen av Polen og å hjelpe de i nød. Da tyskerne tok over landsbyen hans, ble han og de brødrene som ble igjen i klosteret tatt til fange, men sluppet fri igjen etter tre måneder. Igjen fant Maximilian muligheter til å hjelpe til, og han gjestet på et tidspunkt 1500 polske flyktninger og 2000 jøder

i klosteret. Tyske myndigheter fikk etter hvert greie på dette, og Kolbe ble fengslet av Gestapo og sendt først i fengsel, og så til Auschwitz.

Selv i Auschwitz fortsatte Kolbe sitt prestevirke, han delte på rasjonene sine og tok vare på de skadede og døende. Noen av vaktene mislikte ham, gav ham ekstra arbeid og slo ham. Selv her så Maximilian det gode i verden så klart som noensinne. Vitner beskrev hvordan han tok imot slag med forbausende ro. Han skrev i et brev til sin mor: «Kjære mor, i slutten av mai måned ble jeg flyttet

til leiren Auschwitz. Alt er godt med meg. Vær rolig om meg og helsen min, for den gode Gud er over alt og sørger for alt med kjærlighet.»

En dag, etter at tre fanger tilsynelatende hadde rømt, ble alle fangene stilt opp på rekke og rad. Som straff for at noen hadde rømt, skulle ti fanger plukkes ut for å sulte i hjel i en underjordisk celle. En av dem, Franciszek Gajowniczek, ropte ut i desperasjon da han hørte at han ble plukket ut: «Min kone og mine barn, jeg kommer aldri til å se dem igjen!» Da gikk Kolbe ut av rekken, og tilbød

Bilde: franciszkanie.pl

Mannen som Kolbe reddet, Franciszek Gajowniczek, hilser på Pave Johannes Paul II under Maximilian Kolbes helgenkåring i 1971.

Bilder: niepokalanow.pl

seg å ta hans plass. «Hvem er du?» spurte kommandanten. Maximilian pekte på Franciszek og svarte: «Jeg er en katolsk prest fra Polen. Jeg vil gjerne ta hans plass fordi han har kone og barn.» Satt ut og overrasket gikk kommandanten med på dette. Franciszek sa senere om situasjonen: «Jeg kunne bare takke ham med øynene mine. Jeg var svimeslått og skjønte ikke hva som skjedde. Jeg, den fordømte, skal leve og en annen ofrer sitt liv frivillig for meg – en fremmed. Er dette en drøm?»

Detimennenebleledetnedibunkeren der de skulle sulte og tørste ihjel. Vitner beskriver hvordan de kunne høre Kolbe lede de andre fangene i bønn og sang til Maria. Ved inspeksjon fant fangevokterne Maximilian knelende i midten av cellen, de andre fangene utmattet på golvet. Etter to uker var Kolbe den eneste igjen ved bevissthet, da vokterne kom inn for å gi dem en sprøyte for å drepe dem raskere. Det sies at Kolbe villig løftet sin venstre arm for å ta imot sprøyten og døden. Maximilian Kolbe ble kremert på festdagen for Marias himmelfart, den 15. August.

Bilde: NUKs arkiv

Q-LTUR
AV STEPHEN R. TROTTER

Q-ltur

Til tross for et lite opphold i produksjonen og utsendelsen av Q, har ikke ting stått stille! Katolsk ungdom finner stadig nye utspring for sin kreativitet og nye måter å dele troen på.

I løpet av det siste året har det Katolske Norge opplevd en flom av nye podcasts som retter seg mot ungdom. Det har til og med startet opp en katolsk nettradio - St. Rita Radio.

ST. AUGUSTINS BEKJENNELSER

NUKs første forsøk på podcast kom fra Trondheim, gjennom Peder Foss og Martin Nguyen. I slutten av mai 2020 kom første episode. Gjennom en rekke samtaler og intervju belyser de unge vertene både sin egen tro og Kirkens lære. Høydepunktet i episodene fra 2020 må nok likevel være intervjuene med Biskop Erik.

COCREATOR

Etter St. Augustins Bekjennelser banet veien, har NUK satset enda mer på podcasts. Gjennom prosjektet “CoCreator” skal NUK satse stort på video og lyd. Første ute i dette prosjekter er fire podcasts: **Gensek Grubler, Ministrantpodden, Teologiens Analogi, og Veien til Salighet.** Et knippe podcasts som beskrives best som “godt og blandet”. Gensek Grubler følger NUKs generalsekretær i søken om å forstå katolsk lederskap og hvordan troen oppfordrer oss til å være ledere. Ministrantpodden, med Martin Le som vert, er et dypdykk i ministrering - med en rekke intervju

med erfarne ministranter og deres nærmeste kollegaer, prester. Teologiens Analogi er en samtale mellom to NUK'ere, Katherine Esquivel og Vivian Jensen, om troen sin - se for deg alle de gode diskusjonene du har med gode venner, som en podcast! Veien til Salighet er Marie Foss' utforskelse av hvordan moderne katolikker kan bli helgener og er kalt til hellighet.

ST. RITA RADIO

Hvis, mot formodning, du ikke finner noe av interesse hos NUK, anbefaler vi at du tar turen innom St. Rita Radio. Med et fullstappet program hele uken, er det alltid noe å lytte til. Fra “Katolsk i Hodet” med Øyvind Evenstad til utgreiing om Kroppens Teologi av Eirik Steenhoff, med tidebønner, rosenkransandakter og bønnestunder for barn.

Om du ikke får nok av Q, så kan du alltid fråtse på katolske podcasts!

